

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XIX. Serapionis sententia de Cataphrygarum haeresi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

si fiduciam sui habent, subeant axamen. Rursus in alio ejusdem operis loco, de Prophetis quos tantopere jactant, hæc subjungit: Si negant prophetas suos munera accepisse, hoc igitur fateantur, non esse illos prophetas, si munera accepisse convicti sint. Ac tunc demum sexcenta ejus rei documenta ac testimonia proferemus. Necesse porro est ut omnes prophetae fructus atque actus probentur. Dic mihi, tingitne capillos propheta? an stibio oculos linie? an studet ornari? propheta ne tabula ludit & tessellis? an pecuniam locat scenori? ingenuè fateantur ac respondeant utrum hæc agere liceat, an secus. Ego verò hæc apud ipsos acta esse convincam. Ceterum hic ipse Apollonius in eodem libro testatur, tunc cum hæc scriberet, annum quadragesimum fuisse, ex quo Montanus adulterinam illam prophetiam commentus fuerat. Addit præterea Zoticum illum cujus à priore Scriptore facta est mentio, cum jam Maximilla Pepuzis se prophetare simularet, supervenientem Dæmonium quo illa agitabatur, coarguere instituisse: verum ab aliis qui idem cum illa sentiebant, esse cohibitum. Meminit etiam cujusdam Thraseæ qui circa hæc tempora martyr fuit. Ad hæc tanquam ex veterum traditione hæc refert, Dominum Apostolis suis præcepisse, ne intra duodecim annos Hierosolymis excederent. Utitur quoque testimoniis ex Joannis Revelatione depromptis: mortuumque ephesi ab eodem Joanne per divinam potentiam suscitatum esse narrat. Multa denique alia scribit, quibus perniciosissimum illum errorem abundè & luculentissime confutavit. Hæc Apollonius.

CAPUT XIX.

Serapionis sententia de Cataphrygarum hæresi.

Huc refert
Niceph.
c. 27. l. 4.

Adversus supradictam hæresim mentionem facit Serapio, qui circa hæc tempora Antiochenæ ecclesiæ episcopus post Maximinum fuisse dicitur. Nam in epistola quam ad Caricum & Ponticum scripsit, eandem refellens hæresim Apollinarem nominat his verbis: Atque ut sciatis, inquit, qualiter universa quæ in terris est fraternitas, operationem illam simulate factionis, quæ nova prophetia nominatur, averlata atque abominata est,

ῥέσω, ὑπομεινάτωσαν τὸν ἐλεῖχον. πάλιν αὖ ἐν ἑτέρῳ τόπῳ τὴν συγγραμμάτου αὐτοῦ ἀνύχου Περσφήτην, ἀπλέγει ταῦτα. δεινῶν δὲ δῶρα τὰς περσφήτας αὐτῶν εἰσφέρειν. τὸ τοιοῦτον ὁμολογησάτωσαν, ὅτι ἐὰν εἰς χθῶσιν εἰληφότες, ἐκ εἰσὶ περσφῆται. καὶ μάλιστα διπλοῦς τῶν τῶν ἀδελφῶν. αὐτοὶ καὶ οὖν ἐπὶ πάσης καρπὸς δοκιμασίας περσφῆται. περσφῆτης, εἰπέ μοι, βασιλεῦ περσφῆτης εἰδίζεις; περσφῆτης φιλοκομῆς; περσφῆτης ταβλαῖς καὶ κύβοις παίζει; περσφῆτης δανίζει; ταῦτα ὁμολογησάτωσαν πότερὸν ἐξεσὴν ἢ μὴ ἐγὼ ὃ ὅτι γένοιτο αὐτοῖς δεῖξαι. ὁ δὲ αὐτὸς εἶπεν Ἀπολλωνίου κατὰ τὸ αὐτὸ σύγγραμμα ἰσορεῖ, ὡς ἀρατὶς σαρακος ἐν ἐτύχαιεν ἐπὶ τῇ τῆς συγγραμμάτος αὐτῆς γραφῆς, ὃς ἐπὶ τῇ προσώπῳ αὐτῆς προσφῆται ὁ Μοντανὸς ἐπικεχρημένος καὶ πάλιν φησιν, ὡς ἀρα Ζωικός ἐστὶ καὶ οὗτος περσφῆτης συγγραφὴς ἐμνημόνυσεν, ἐν περσφῆται περσφῆται ἡδὴ προσώποις μὲν τῆς Μαξιμίνης ἑστῆς, διελέγετο τὸ ἐνεργεῖν ἐν αὐτῇ πνεῦμα πεπεράσαι ἐκωλύθη γεμῖν ὑπὸ τὰ ἐκείνης φρονέωντων καὶ θρασεία δὲ ἵνα τὸ τότε μαρτυρῶν μνημονεύει ἐπὶ ὃ ὡς ἐκ αὐτῶν δόσεως τὸν Σωτῆρα φησὶ προσελαχῆναι αὐτῇ Ἀποστόλοις, ἐπὶ δὲ ὡς ἐπὶ μὴ ἐλθῆναι τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ χεῖρ αὐτῆς καὶ μαρτίαις διπλοῦς ὁ ἰωάννης ἀποκαλύψας καὶ νεκρῶν δυνάμει θεῖα πρὸς αὐτῇ ἰωάννης ἐν τῇ ἐφῆσῳ ἐγγεῖρθαι ἰσορεῖ καὶ ἄλλα ἵνα φησὶ, διὰ ἰκανῶς τῆς περσφῆταις αἰρέσεως πηρεσάσθαι διπλοῦν τὴν πλάνην. ταῦτα καὶ Ἀπολλωνίου.

D

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Σαραπῖον ὁμιλοῦν τῆς ἡρωικῆς αἰρέσεως.

Τὸν δὲ Ἀπολλινάριον κατὰ τῆς δηλωθείσης αἰρέσεως μνήμην πεποιήσαι Σαραπῖον ὃν ἐπὶ τῶν δηλωμένων χρόνων μὲν Μαξιμίνου ἐπίσκοπον τῆς Ἀντιοχείας ἐκκλησίας κατέχει λόγῳ ἡρώδους. μέμνηται δὲ αὐτῆς ἐν ἰδία ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Καρίκον καὶ Ποντικόν. ἐν ἧς δυνάμει καὶ αὐτὸς τὴν αὐτῆς αἰρέσιν, ἐπὶ λέγει ταῦτα ὅπως ὃ καὶ τὸ ἰδὲν ὅτι τὸ ψαυδὲς ταύτης αἰρέσεως τῆς ἐπικαλεσμένης νέας προφητείας, ἐκτελεσθῆναι ὡς ἐνεργεῖα ἀδελφῶν τῶν ἐκ τῆς αἰρέσεως.

ἀδελφότητι, πέπομφα ὑμῶν καὶ Κλαυδίου Ἀπολλινάριος ὁ μακαριώτατος ἡγουμένης ἐν Ἑραπόλει Ἀσίας Ἐπισκόπου γραμματέα. ἐν ταύτῃ τῇ τῷ Σαραπίων ὁ ἐπιστολῇ, καὶ ὑποσημειώσας φέρονται διαφορῶν Ἐπισκόπων ὧν ὁ μὲν πρὸς ὧς πρὸς ὑποσημειώσας. Ἀνθίου Κυρήνιος μάρτυς ἐρρωδῆς ὑμᾶς εὐχομαι ὁ δὲ τις τῶν τῶν τῶν. Αἰλίου Πέπλιος Ἰβλίου Διδέελος κολωνείας τῷ Θράκης Ἐπισκόπος. Ἡ δὲ Θεὸς ὁ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Σωτὴς ὁ μακάριος ὁ ἐν Ἀγγαλίᾳ ἠθέλησε τὸν Δαίμονα τὸν Περικλῆος ἐκβαλεῖν, καὶ οἱ ὑποκρίσται ἐκ ἀφῆκαν. καὶ ἄλλων ὅτι πλείονων τὸν δόξιν Ἐπισκόπων συνηφῶν τῶν ἐν τοῖς δηλωθεῖσι γράμμασιν ἀνὸ γράφοι φέρονται σημειώσας καὶ τὰ μὲν καὶ τὰς ἡν τοιαῦτα.

A beatissimi patris Claudii Apollinaris, qui Hierapolitanae urbis in Asia episcopus fuit, literas ad vos misi. In eadem Serapionis epistola leguntur subscriptiones variorum episcoporum. Quorum unus subscripsit in hunc modum: Aurelius Cyrenius martyr opto vos bene valere. Alter autem hoc modo: Aelius Publius Julius Develtus coloniae Thraciae episcopus: Testor Deum qui in caelis est, quod beatus Sotas qui est Anchiali, Daemonium Priscillae ejicere voluit, sed hypocritae nequaquam permiserunt. Sed & aliorum complurium episcoporum idem cum illis sentientium subscriptiones propriis ipsorum manibus appositae, in illa quam dixi epistola leguntur. Et ea quidem quae ad illos haereticos pertinent, hujusmodi fuere.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄.

Ὅσα Εἰρηναῖος τοῖς ἐπὶ τῷ ῥώμης χριστιανικοῖς ἐγγράφως διηγεῖται.

Ἐναντίας τῶν ἐπὶ τῷ ῥώμης τὸν ὑγιᾶ τῆς ἐκκλησίας θεσμὸν ὡς ἀποκαθάρτων, Εἰρηναῖος διαφορὰς ἐπιστολάς συντάττει. τὴν μὲν ἐπιγράψας πρὸς Βλάσιον τῷ ἐπίστομα. τὴν δὲ πρὸς Φλωρίων τῷ μοναρχίας ἡ πρὸς τῷ μὲν εἶναι τὸν Θεὸν ποιητὴν κακῶν. ταύτης γὰρ τοῖς γνώμης ἐστὶν ἑδόκει προσαπείκω διὸν αὐτὸς ὑποσημειώσας τῇ καὶ Οὐαλεντίνον πλάττει, καὶ τὸ πρὸς οὐδοάδου συντάττει τῷ Εἰρηναίῳ ἀποδοσμά. ἐν ᾧ καὶ ἐπιστημαίνει τὴν πρώτην τῶν Ἀποστόλων κατελεγεῖν αὐτὸν διαδοχὴν. ἐνθα πρὸς τῷ τῷ συγγράμματι τέλει, χαλεπὰ τὴν αὐτὴν σημειώσας ἐν ῥώμης, ἀναγκαίως καὶ ταύτην τῇδε καταλέξομεν τῇ γραφῇ, τῶν ἔχοντων τὸν τῶν ὁρκίζω σε τὸν μετὰ τὸν ῥώμης τὸν βιβλίον τῶν, καὶ ὁ Κυρίως ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ κατὰ τὸ ἐνδόξον παρὰ τῆς ἐρχομῆς κρίναι ῥώμης καὶ νεκρῶν, ἵνα ἀντιβάλῃς ὁ μετὰ τῷ, καὶ καθόρθωσας αὐτὸ πρὸς τὸ ἀντιγράφον τῶν, ὅθεν μετὰ τῷ ἐπιμελῶς καὶ τὸν ὅσον τῶν ὁμοίως μετὰ τῷ, καὶ τῆς ἐν τῷ ἀντιγράφῳ, καὶ ταῦτα ὡφελίμως πρὸς ἐκείνους λελέχθω, ὅφ ἡμῶν τε ἰσορείδω, ὡς ἀνέχομεν ἄριστον ἀποδοσμάτης ἐπιμελείας τὰς δεχάμεν ἐκείνους καὶ ὄντως ἱερεῖς ἀδελφὰς ὑποδείγμα. ἐν ᾧ γὰρ μὴν προειρήκαμεν πρὸς τὸν Φλωρίων ὁ Εἰρηναῖος

CAPUT XX.

Quae Irenaeus adversus schismaticos Romae agentes conscripserit.

A Dversus autem illos qui sinceram ecclesiae legem adulterabant, Irenaeus varias conscripsit epistolas. Alteram ad Blastum quam inscripsit de schismate: alteram ad Florinum de monarchia, seu quod Deus non sit Conditor malorum. Eam enim opinionem hic defendere videbatur. Qui cum postea in errorem Valentini abreptus fuisset, iterum Irenaeus ejus gratia librum de octonario composuit. In quo etiam libro primam se Apostolorum successionem contigisse significat. Sed & in fine ejusdem libri adnotationem utilissimam reperimus, quae huic historiae nostrae inferenda mihi videtur. Sic autem habet: Adjuro te, inquit, qui transcripseris hunc librum per Dominum nostrum Jesum Christum, & per gloriosum ejus adventum, in quo judicaturus est vivos & mortuos; ut conferas quod transcripseris, & diligenter emendes ad exemplar ex quo transcripsisti: Utque adjurationem istam similiter exscribas, & Codici tuo inferas. Atque haec utiliter tum ab illo dicta, tum à nobis commemorata sint, ut priscos illos ac sine controversia sanctissimos viros, tanquam pulcherrimum exemplum exactissimae diligentiae semper ante oculos habeamus. Porro in ea ad Flo-

Huc refer Niceph. c. 30. l. 4.